

O tem piše v Celji izhajajoča „Domovina“: „Dvojen samomor: Ustrelil se je v petek dne 24. t. m. Franc Rakusch, brat celjskega podžupana Julius Rakusch-a. Samomorilec ni bil menda nikdar posebno bistre pameti — je bajé v rodbini — to — ker pred leti je isto storil brat Pepi Rakusch. Da pa cela zadeva zgleda bolj romantično, zbral si je samomorilec neko Karolino Kopp, da je šla ž njim v smrt, katero so našli ž njim vred v nedeljo mrtvo.“

V istem časniku piše gospod Anton Lednik, župnik od Sv. Duha v Ločah s celim podpisom: „Prišla mi je „Štajerc“ št. 4 slučajno v roke. Rečem naravnost, kdor protinarodne, protikatoliške časnike bere, kakor je „Štajerc“, ni pošten kmet, ne pošten učitelj, ne pošten duhovnik. Ne morem pa verjeti, kar „Štajerc“ omenja, da bi ptujski mil. g. prošt, kot odličen duhoven, bil naročen na list, ki blati slovenski narod, veroin katoliške vrle duhovnike. Ako pa kateri duhovnik bere protinarodne in protikatoliške časnike, kakor je „Štajerc“, rečem brez ovinkov, da taki duhovnik ni duhovnik v katoliškem in narodnem duhu; on je izdajalec vere in naroda.“ No gospod župnik od Sv. Duha! Vi ste s tem Vašim izpovedanjem v resnici v obče visoko častitega, v spolnjevanju svojih svetih dolžnostij osivelega duhovnika višje stopinje preklinjali, ker on po dolžnosti v svoji župniji izhajajoče liste bere in razglasili to v listu, ki se ne sramuje mrtvih v miru pustiti. List, ki se raduje nad smrtjo nesrečnega in ob uri, ko se njegovi zemljski ostanki po duhovniku blagoslovljajo in ko ranjki pred stolom Nadjvišjega sodnika stoji, pa o njem surove šale zbija, tak list, gospod župnik, ni Vam samo dovoljen, ampak celó vreden, poročila iz Vaše blagoslovljene roke po svetu razglašati.

Gospod župnik! Brezpietna „Domovina“ in brezpietni gospod župnik od Sv. Duha slišita skupaj, saj „gliha vkup štriha“, vendar dovolite pa dostojnim ljudem dostojne liste brati.

Misli si ljubi kmet, tvoja hčer bi na enak ža-

dim ga, vidim ga! Vse flike dam nazaj, kar sem jih vkral. Za božjo voljo, samo sedaj mi naj še prizanese.

Kaj pa misliš? ga vprašajo.

Ja, tako je, pravi Pink in sklne roke skupaj. Tako se zgodi, ako se na dan svete Pepelnice v cerkev ne gre. Kolikorkrat mi je moj spovednik svetoval, da se naj krasti odvadim, pa, hudič, skušnjavec je vedno blizu. Ravno na to sem mislil, ko naenkrat v peči grozno počí, zelene pečnice se razletijo narazen in ven se privali dim in — krišč božji — okajena satanova buča.

Žajfe, žajfe! vpijem jaz, da sem se zamogel pred Jakatovim očmi umiti, da bi spoznal, da je iz hudiča dimnikar Črminus postal.

Zdaj šele je Črminusa spoznal, in od tistega dneva ni Jaka Pink nikoli več tudi ne ene flike vkral.“

Vidite, jaz sem ga spreobrnil. Tako mora človek tudi hudič postati, ako hoče kaj dobrega doprinesti. Zato, ljudje božji! naročite se na našega „Štajerca“, on tudi tako dela, ki pa ne košta več kakor samo 60 kr. za celo leto.

lost en način ob življenje prišla, prišel pa bi kak malo- pridrež in se začel čez to norčevati, gotovo bi ga po- bil. Časnik, ki tako malopridnost uganja, tudi družega ne zasluži. Ven toraj z „Domovino“ iz vsake poštene kmečke hiše.

Leskovsko konzumno društvo in leskovske občinske volitve.

Eden izmed dveh junakov v Leskovci, ali pa oba skupaj „sklanfala“ sta tri kilometre dolgo poročilo o dogodkih v Leskovci in ga v „Domovini“ razglasila. Mi bi se z dopisačenjem teh gospodov prav nič ne bavili, ker njihovo izvajanje je bebasto, le žal, ker tudi najneumnejše laži najdejo poslušalce in radi tega čutimo se dolžni, tem gospodom enkrat do dobra posvetiti.

Najprvo je debela laž, da bi v Leskovci dve stranki, ena „nemška“ in ena „slovenska“ bili. Leskovec je čisto slovenski kraj in ako se ljudje tam med seboj bojujejo in življenje grenijo, izhaja to iz tega, ker hočejo konzumovci ene izmed svojih sosedov pokončati, ali v nič spraviti se ne pusti nikdo. Mi smo do dobra prepričani, da bi gospod nadučitelj Stoklas ali Šmigoc tudi zaječal, ko bi mu kak capin hotel borni kruhek iz ust pograbit. Ako torej dopisun „Domovine“ trdi, da leži Leskovec na pruski meji je to pač dokaz, da se mu možgani mehčajo.

Se bolj trapasto je predbacivanje o „narodnem izdajalstvu“, katero se pod noge meče istemu, ki graja konzumsko gospodarstvo. O vi „nebodivastreba!“ Pri komu pa kupuje slovensko narodni konzum blago? Pri dunajskih židovih in pri nemški firmi S c h w a b v P t u j u. Kje pa kupuje vaš sosed, od vas ferdami Blodnik? Pri slovincu Jurca-tu v P t u j u! Kdo je tedaj izdajalec slovenskega naroda? In vi hinavci, hodite k haložkim kmetom in jim vpijete „slovenski narod je v nevarnosti“, med tem pa ne gledate na drugo, kakor da svoje žepe polnite in druge slovenske sovaščane oškodujete.

Buri in Angleži.

Jednajst mescev traja že vojna v Južni Afriki, a konca še ne bo. V zadnjem mesecu se je položaj Burrov v toliko poslabšal, ker je bil general Prinsloo s 4000 možmi ujet. Bitka burskega generala Deweta pri Belfastu pa nikakor ni prinesla Robertsu pričakovane uspeha. „Zmaga“ Angležev je bila tako ničevna, da ne vedo angleški listi o njej ničesar povedati, in da je Roberts kar obmolnil. Angleška vojaška oblastva, pravi brzojavka, so sklenila, Ladybrand braniti. Krüger in vsi uradniki so sedaj v Nelspruitu. Evropsko časopisje še vedno rezko obsoja Roberta, da je tako brutalno izgnal tuje delavce in obrtnike iz burskih krajev. Nekateri so prebivali ondi že po 15 let, v Transvaalu in Oranju, a Roberts jih je dal brez vzroka brutalno izgnat, ter prepeljati na Angleško. Ti reveži se niso mogli niti dobro obleči. Seboj niso smeli vzeti ničesar, niti svojega imetka. Ljudje so zmrzovali in

stradali grozno. Mister Douglas Story, dopisnik angleškega lista „Daily Mail“, ki se je vdeležil vojne na strani Burov, poroča, kako se je izvršila za Angleže nesrečna bitka pri Spionskopu, in kako je postopal Botha, ki bi bil lahko uničil vse. Dopisnik pravi: Louis Botha je stal molče in bled, poleg njega so zapeljali čvetero Kruppovih velikih topov, pred njim pa je bežala premagana vojska. Topničarji Burov so čakali na povelje, da ustrelje. Kaj se je zgodilo nato, naj sporočim z besedami polkovnika Ricciardija in stotnika Rossegerja, ki sta poveljevala italijanske sle na konjih: Mi in drugi inozemski častniki smo jezdili h generalu Bothi in ga pozvali, naj začne streljati s topovi. Bil je bled in prav po časi je dejal: „Prosim, gospodje, tu sem jaz poveljnik, pustite me v miru!“ Umaknili smo se, toda možno ni bilo stati in gledati, kako se je zamujala najlepša prilika. Približali smo se mu iznova ter ga prosili, naj strelja. Odgovoril je kratko: „Ne!“ Toda bilo je preveč, zato smo se približali še tretjič. Takrat pa nam je planil nasproti kakor bi nas hotel zadaviti. „Za božjo voljo“, je zaklical, „gospodje, molčite! Najstrožji ukaz imam od najvišjega poveljnika, da na bežeče ne streljam!“

Poroča se brzojavno iz Londona, da Buri oblegajo Ladybrant. Angleška vojska hoče vsa živila sežgati, da ne pridejo Burom v roke. Položaj je težek vendar je Angležem pomoč že na potu. Tudi se poroča, da so Buri 31. avgusta poskusili raztreliti vodovod v Johanesburgu, pa so bili pregnani.

Sodba proti morilecu italijanskega kralja.

Morilec Bresci stal je 29. avgusta pred porotniki v Milanu. Njegova zagovornika sta bila advokat Martelli iz Milana in advokat Merlino iz Rima. Vseh prič je bilo šestnajst, ednajst od sodišča, pet od zagovornikov. Zatoženec odgovarjal je na vprašanja predsednika s slabim glasom. On je povedal, da je že dolgo časa mislil na to, da hoče kralja umoriti. On da je hotel s tem ljudstva in svojo revščino maščevati. Ugovarjal pa je, da bi imel sokrivce, in rekel, da je delal vse na svojo roko in da se je zato vadal streljati, ter da je revolverске kroglice špičil, da bi bolj nevarne bile. Bresci je izpovepal dalje, da je na tri metre oddaljen bil in trikrat na kralja ustrelil. Pokazali so mu revolver in desko v katero se je vadal streljati. Zagovornika sta prosila sodišče, da bi ga milostleje sodilo. Bresci govoril je le malo besed. Rekel je: „Obsodite me, meni je vseeno. Jaz pričakujem, da bo nastala revolucija.“ Bresci je bil potem nato od porotnikov na dosmrtno ječo obsojen in sicer najprvo na 7 let samske ječe.

Vojna na Kitajskem.

Rusko zunanje ministrstvo je sporočilo velevladstvom, da bo svoje poslaništvo in svoje čete umaknilo iz Pekina ter jih poslalo v Tientsin. Rusko zunanje ministrstvo izjavlja, da Kitajski ni napovedalo vojne, nego da so imele vse ruske akcije namen, rešiti poslanike ter pomagati kitajski vladi, da se napravi red

in mir. Prvi del je dosežen; Pekin je zavzet in poslaniki oproščeni. Drugi del pa je možno doseči le s pomočjo kitajske vlade in krone. Kakor vzame zakonita kitajska vlada vajeti v roke ter imenuje svojo pooblaščenca za pogajanja z vlastmi, bo Rusija poslala svoje zastopnike tja, kjer se bodo vršila. Dotlej pa ostanejo poslanik Giers in čete v Tientsinu. Sklep Rusije je iznenadil ves svet, zlasti pa Nemčijo. Bojev in krvi željni Nemčiji je Rusija s tem kar docela zmešala. Rusija pač noče klanja ljudi, in pridrži se se ji takoj še Francija, Anglija, Zjed. države in Japonska. Zjedinjene države so takisto složile z Rusijo ter bodo umaknile svoje čete iz Pekina kajti vojna jih stane le denarja in ljudi, koristi, zlasti pa ozemlja, ne prinese nič. Anglija ima v Južni Afriki vezane roke, zato komaj čaka, da se napravi mir. Vojna je končana, in nemški polki z grofov Walderseejem ne bodo imeli nobenega večjega posla več.

General Grodekov je sporočil 30. avgusta z Chabarowska, da je detašment generala Saharova 17. in 18. avgusta vzel Ashech ter zaplenil sedmero topov mnogo vojnega orodja in skladišče živil. Kitajske čete, guverner in prebivalstvo Ashecha je pobegnilo.

Nemčija bo imela le velikanske stroške, a poleg moralne škode — sijajno blamažo. Končno pa bo nemški državni zbor povedal svoje mnenje nemški diplomaciji, ki meče milijone proč za nič in za nič ne da bi prej vprašala zastopnike davkoplačevalce ali so s tem zadovoljni. Govori se, da je nemški cesar po neki vojaški paradi pri obedu častnikom dejal, da Nemčija Pekina ne izpusti iz rok, če bi bilo treba vseh korov. No, Nemčija ni absolutistična država, in Viljem II. se bo pač pazil, da si s svojimi trmo in smešno bojevitostjo ne ustvari še doma večjih blamaž!

(Kakšni so kitajski trgovci?) Kitajski trgovec je si potrpečljiv. Ako pride kdo v njegovo prodajalnico, ga trgovec ne vpraša, kaj bi rad, nego mu ponudi čaja ali pipo tobaka. Šele med pogovorom pove kupec svojo željo, ali pa tudi ni. Nihče ga ne sili, da bi kaj kupil, in trgovec nikdar ne ponuja ali celo hvali svojega blaga. Čudna trgovska navada Kitajcev je, da mora kupec dražje plačati, ako vzame več stvari. Čim večji kos kupi kdo, tem dražje mu ga zaračunajo. Trgovec, mesto da bi ga dobil zato ceneje kakor je navadno pri nas.

(Samomori na Kitajskem) niso sramotni, zato pa jih pripeti grozno veliko. Navadno se Kitajec zastrupi z opijem ali pa se obesi. Te dve vrsti smrti volijo Kitajci zato, ker svojih teles nikakor nočejo poškodovati, nego morajo ostati cela. Samomori so zategadelj tako pogosti, ker je ondi navada, da za zločin, ki ga napravi kdo, trpi, kaznen vsa družina. Da torej reši kazni in trpljenja svojce, se zločinec, predno zasadi pravica, kar sam usmrti.

(Kako se Kitajec najhujše maščuje?) Ako je Kitajec storil že vse, s čimer more jeziti, žaliti in mučiti svojega sovražnika, ima vendarle še jedno, zadnje in najhujše sredstvo, da se maščuje. To sredstvo pa je — samomor pred sovražnikovimi vratmi. Povsod drugod bi sovražnik ubil sovražnika na Kitajskem pa umori sovražnik sebe samega in misli, da s tem zadel nasprotnika najohčutnejše. Kitajci, ki so sploh niko bahjeverni, verjamejo, da potem duša samomoričeva ne prestano zasleduje in trpinči nasprotnika. Zato se Kitajec ne česar bolj ne boji, kakor da bi se mu pred hišo kdo sam usmrtil.